

... alebo o tom, že v praxi si často Cirkev mylíme s inštitúciou typu mestského dopravného podniku.

BOŽIE SLOVO:

(Zjv 14, 1-5)

Čítanie zo Zjavenia sv. apoštola Jána: *Potom som videl, a hľa, Baránok stál na vrchu Sion a s ním stoštyridsaštyritisíc tých, čo mali na čele napísané jeho meno a meno jeho Otca.* ² *A počul som hlas z neba; bol ako hukot veľkých vôd a rachot mocného hromobitia. Hlas, ktorý som počul, znel, ako keď citaristi hrajú na svojich citarách.* ³ *A spievali čosi ako novú pieseň pred trŕonom, pred štyrmi bytosťami a pred starcami. A tú pieseň sa nemohol nik naučiť, iba tých stoštyridsaštyritisíc vykúpených zo zeme.* ⁴ *To sú tí, čo sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. Tí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Oni sú vykúpení z ľudí ako prvotiny Bohu a Baránkovi.* ⁵ *V ich ústach sa nenašla lož: sú bez škvrny. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č. 340, 407, 372, 376, 459)

Cirkev je ľud. Samo toto slovo v gréčtine znamená ľudí, ktoré sa zhromaždili (lebo boli zvolaní), aby spoločne niečo podnikli, urobili, splnili. Toto je Cirkev. Boží ľud. Tak nás k tomu upriamuje aj pápež, keď hovorí: „Božie slovo nás tiež pozýva, aby sme spoznali, že sme ľud: „Kedysi ste ani ľuďom neboli, a teraz ste Boží ľud“ (1 Pt 2, 10). Aby sme mohli byť skutočnými hlásateľmi evanjelia, treba sa snažiť prežívať duchovnú radosť z toho, že zostávame nablízku životu ľudí: tam objavíme, že práve táto blízkosť je prameňom veľkej radosti. Misia je vášňou pre Ježiša, ale aj vášňou pre jeho ľud“ (EG 286). Vášeň pre Cirkev. Vášeň pre Boží ľud. Vášeň pre to, byť súčasťou tohto ľudu! Ako Vám to zníe? Práve dnes, keď píšem tieto riadky, som uvažoval nad presne touto vecou, dovoľte mi podeliť sa o túto malú úvahu:

Myslím, že pre väčšinu pokrstených katolíkov je Cirkev niečo, ako MHD: nie je to ich Cirkev, necítia sa s ňou spriaznení, je to niečo ako verejný podnik a oni len využívajú jej služby, niekto viac, niekto menej - a svorne nadávajú, sťažujú sa a kritizujú, ak 'nejazdí' presne podľa ich preferencií alebo ich 'obťažuje' nad rámec tohto využívania. V zásade by pre mnohých mala Cirkev byť dokonale neviditeľná a anonymná inštitúcia v pozadí, ktorá najlepšie zadarmo poskytuje na označených miestach omše, pohreby, svadby a podobné produkty, ktoré dotyčný človek podľa vlastnej potreby využije podobne, ako keď sa niekam zvezie MHD-čkou a tým je to vybavené. Stále viac to takto vnímam. Cirkev niečo žije - zhmotnením jej života je dnes obzvlášť Synoda o synodalite, ale napríklad toto svoje žitie, konanie, skúsenosť toho, čím je, oslavuje aj v liturgii. Ale pre ľudí v kostole je to niečo cudzie. Netýka sa ich to. Ich život, veci, ktoré sa ich dotýkajú - to je záhrada, kde sa treba starať o trávnik a zeleninu. To je dom, ktorý prerábajú. Robota, kde pracujú a kolegovia v nej. Obchody, kde nakupujú. Lekár, ku ktorému chodia a lieky, ktoré užívajú. Toto sa ich týka. Ale Cirkev? Veľkonočná či turičná radosť? Obrady plné jasoty a chvály a vychutnávania si všetkej tej milosti, ktorej sa jej od Boha dostalo? Občas vyzerajú skôr zaskočení a pýtajú sa: Bude to dnes dlhé? Alebo rovno prídu inokedy či idú inam, lebo tam je tá omša kratšia... Spoločenstvo, spolučnosť, misia... Nie, to nie, hovoria... tomu ani nerozumieme... nemáme kedy... vlastne nás to nezaujíma... To je predsa vec Cirkvi, onoho 'dopravného podniku', nie? Ale čo s tým mám ja, hovoria. To si musia oni tam vyriešiť. Ja len 'jazdím autobusom', čiže chodím do kostola na omšu a to je všetko. Som len konzument, 'cestujúci', 'obyčajní veriaci'. Kým môžem ísť do kostola a kým ma má kto osobášiť a pochovať, tak ja som spokojný. A keby nie... no, tak budem aj bez toho, čo už... asi rovnako, ako keď niekde zrušia autobusovú linku... Svet nespadne, dom bude ďalej stáť, zelenina ďalej rástť a obchody i lekár ďalej fungovať! Tak už má tým neotravujte, ja na takéto veci nemám čas, to sa týka Cirkvi a to si musí Cirkev sama vyriešiť... A možno ešte dodá: Hoci podľa mňa, mala by to urobiť takto a takto a vôbec sa mi nepáči, že to robí takto a takto. Zbytočne tým len obťažuje ľudí a tí potom odchádzajú preč... V poslednej dobe mám pocit, že oznámiť nejakú pobožnosť alebo nejaký kurz, katechézu pri omši či po omši je spoľahlivý spôsob, ako docieľiť, aby ľudia na tú omšu neprišli. A tak sa potom stane, že napríklad na taký celosvetový deň modlitieb za Synodu o synodalite príde, ak odrátame kostolníčku a miništranta, presne jedna farnička a ešte aj tí, ktorí zvyčajne na túto omšu chodia, ostanú doma... Nie, že by niekto navyše prišiel, to už vôbec nie! Pretože, nás, farníkov, 'klientov dopravného podniku' sa tieto veci vôbec netýkajú, to je vnútorná záležitosť Cirkvi, tak nech si to nejako vybaví, ak ju takéto veci bavia a nás nech s nimi neotravuje! My len chodíme do kostola... Tak sa predsa medzi nami katolíkom hovorí, že 'chodia do kostola', nie? O tom to je a to je všetko. Dokonca ani nie 'zúčastniť sa omše' so sv. prijímaním. Prosto len, byť v kostole... Ale tak to je keď aj farári a biskupi sme kládli a v praxi príliš často stále kladieme dôraz naozaj len na to, chodiť do kostola, byť v kostole osobášení a mať na poriadku sviatosti. Nemáme za to koho iného viniť!

Toľko malá úvaha... Ale povedzte, nie je to naozaj tak? Nejak sa nám stalo - vlastne vieme celkom presne, ako sa nám to stalo - že z Cirkvi ako Božieho ľudu, Božej Rodiny, spoločenstva, synodálnej karaváne na ceste, sa stala nejaká inštitúcia, poskytovateľ nejakých úkonov a aparát produkujúci potvrdenia a listiny, ktoré kde-tu potrebujeme kvôli účasti na tých úkonoch...

Evanjelium je zvesťou o Božom synovstve - a teda, ako hovorí pápež: „Kedysi ste ani ľuďom neboli, a teraz ste Boží ľud. Teda už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny“ (1 Pt 2, 10; Ef 2, 19)! Byť kresťanom znamená túto radosť a Dar žiť!

NA ZAMYSLENIE:

V skutočnosti - kto je vlastne katolík? Toto: V Kristovi sme našli nový model života, ktorý s radosťou žijeme a užívame si ho. Kam príde, zakladáme ostrovčeky takéhoto života - cirkev, farnosti. Žijeme ho otvorene, všetkým na očiach - a vítame každého, kto sa k nám rozhodne pripojiť. V strede všetkého toho je práve Boží ľud - pretože tento nový život sa naplno žije len a jedine v spoločenstve, v onom spoločenstve svätých, ktoré sa naplno završí v Spoločenstve Trojice, a to je Nebo (porov. KKC 1024). Apoštolát je vo svojej podstate svedectvo o novom živote v tejto Rodine a pozvaním pripojiť sa k tejto Rodine. Ak by sme v nej sami nežili - a kresťanstvo by pre nás bolo len nejaké dodržiavanie niečoho a Cirkev nejaká inštitúcia - ako by sme to mohli dokázať? Ved' potom ešte len sami potrebujeme byť evanjelizovaní, sami ešte len potrebujeme uveriť a obrátiť sa! Naša túžba byť takto so všetkými ľuďmi rodinou a spoločenstvom v Kristovi sa potom prejavuje, slovami pápeža, že „nadšení týmto vzorom, chceme sa aj my intenzívne vložiť do spoločnosti, prežívame život so všetkými ľuďmi, počívame ich starosti, materiálne a duchovne sa podieľame na ich potrebách, tešíme sa s tými, ktorí sa radujú, plačeme s tými, ktorí plačú, a snažíme sa budovať nový svet bok po boku s ostatnými. Neberieme to však ako povinnosť, ako záťaž, ktorá nás vyčerpáva, ale ako osobné rozhodnutie, ktoré nás naplňuje radosťou a dáva nám vlastnú identitu. Ježiš chce, aby sme sa dotkli ľudskej biedy, aby sme sa dotkli trpiaceho tela druhých. Chce, aby sme prestali hľadať osobné alebo spoločné útočiská, ktoré nám umožňujú držať si odstup od jadra ľudského utrpenia - aby sme skutočne vstúpili do kontaktu s konkrétnou existenciou druhých a spoznali silu nežnosti. Keď to robíme, život sa nám vždy obdivuhodne komplikuje a zažívame intenzívnu skúsenosť toho, že sme ľuďom, že patrime k ľudu. Láska k ľudu je duchovnou silou, ktorá umožňuje plnosť stretnutia s Bohom, ved' kto nemiluje brata, „chodí v tme“ (1 Jn 2, 11), „ostáva v smrti“ (1 Jn 3, 14) a „nepoznal Boha“ (1 Jn 4, 8). Potrebujeme spoznať, že každý človek je hodný našej pozornosti“ (EG 269, 270, 272, 274).

OTÁZKY:

< Patrime k Božiemu ľudu? Naozaj? Vnímame aj ostatných ľudí ako stratené časti tohto ľudu - usilujeme o spoločenstvo a priateľstvo s nimi, aby sme im pomohli pridať sa? >